

תפ (תל אביב) 58389-05-25 - מדינת ישראל נ' אחמד מוחמד

בית משפט השלום בתל אביב-יפו
ת"פ 58389-05-25 מדינת ישראל נ' מוחמד

בפני כבוד השופט הבכיר, שאול אבינור

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד מיכל סתיו

נגד

הנאשם: אחמד מוחמד
ע"י ב"כ עו"ד מירב חורי

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, שניתנה במסגרת הסדר טיעון דיוני - בביצוע עבירות של **כניסה או ישיבה בישראל שלא כחוק**, לפי הוראות סעיף 12(1) יחד עם סעיף 12(4) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952 (להלן - עבירת השב"ח וחוק הכניסה לישראל, בהתאמה), **ותקיפה סתם**, לפי הוראות סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

2. בתקופה הרלוונטית לכתב האישום המתוקן היה הנאשם תושב שטחי הרשות הפלסטינית, אשר שהה בישראל שלא כחוק, ואילו המתלוננת היתה קצינה בשירות מילואים בצה"ל. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען, בעיקרי הדברים, כלהלן:

· ביום 18.05.2025 בשעה 08:05 לערך, עלתה המתלוננת, בעודה לבושה במדים, על אוטובוס ציבורי בדרכה לבסיס. הנאשם שהה על האוטובוס והמתלוננת התיישרה לידו.

· במהלך הנסיעה החל הנאשם לשמוע מוזיקה בקול ומשכך קמה הקצינה ועברה למושב אחר. בהמשך, כאשר האוטובוס הגיע אל תחנת נוסעים ועובר לעצירתו המלאה, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהתקרב לעברה מאחורי גבה, בעודה ישובה, רכן לכיוונה וירק בפניה. מיד בהמשך, כאשר נפתחו דלתות האוטובוס, יצא הנאשם בריצה והחל בבריחה.

3. הדיונים המקדמיים התנהלו לפני מותב קודם. הנאשם כפר במקצת עובדות כתב האישום, תוך העלאת טענות כלפי המתלוננת, והתיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי. ואולם, במועד הראשון שנקבע לשמיעת הראיות הודיעו ב"כ הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון דיוני, שבמסגרתו הוגש כתב האישום המתוקן. בכתב האישום המתוקן הושמטה הטענה כי המתלוננת היתה עובדת הציבור ובהתאם תוקנה הוראת החיקוק הרלוונטית, מתקיפת עובד הציבור לתקיפה סתם. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע, על יסוד הודאה זו, בעבירות בהן הואשם כאמור

בפסקה 1 דלעיל.

ב. עיקר הראיות והטיעונים לקביעת העונש:

4. ב"כ המאשימה הגישה, כראיה לקביעת העונש, את הצהרת המתלוננת (סומנה ע/1). בהצהרתה ציינה המתלוננת כי הנאשם תקף אותה באופן פתאומי, תוך שהפתיע אותה מאחורי גבה. המתלוננת הוסיפה כי בעת התקיפה חשה תחושות קשות של ביזוי, השפלה ועלבון, שגרמו לה להלם ולתופעות פיזיולוגיות שונות, לרבות רעד בלתי נשלט, בחילה ודופק מואץ. לדבריה, היא חשה חשופה, מושפלת וחסרת אונים. בנוסף, התקיפה גרמה למתלוננת להשלכות ארוכות טווח, בתחושות של חוסר ביטחון במרחב הציבורי באופן כללי. המתלוננת הדגישה כי "**האירוע גרם לי לפגיעה משמעותית בתחושת הביטחון האישי שלי כאישה, כחיילת וכאזרחית**". עוד ציינה המתלוננת כי סרטון האירוע הודלף וזכה עקב כך לחשיפה תקשורתית נרחבת, באופן שגרם לפגיעות חמורות בפרטיותה ולהעצמת הנזקים.

5. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על עובדות כתב האישום המתוקן, שבהן הודה הנאשם, ועמדה על נסיבות החומרה שבהן, כלהלן: לעניין עבירת השב"ח, העובדה שהנאשם ביצע את העבירה בזמן מלחמת חרבות ברזל; לעניין עבירת התקיפה, העובדה שהנאשם תקף את המתלוננת לאחר שהיא עברה מקום ישיבה באוטובוס, ובנסיבות שבהן הנאשם התקרב אליה מאחור - בעת שהאוטובוס התקרב לתחנה - ירק בפניה ונמלט מהמקום.

6. ב"כ המאשימה עמדה על הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות. לעניין עבירת השב"ח עמדה התובעת על הפגיעה בריבונות המדינה ובזכותה לקבוע את זהות הבאים בשעריה, כאשר מידת הפגיעה בערכים אלה היא ברף חומרה גבוה בשל ביצוע העבירה בשעת מלחמה. לעניין עבירת התקיפה עמדה התובעת על הפגיעה בהגנה על גופה, שלוות נפשה וביטחונה של המתלוננת ועל זכותה לנהל את חייה ללא חשש.

7. לעניין מתחם העונש ההולם לעבירת שב"ח ציינה ב"כ המאשימה כי עוד בהלכת **אלהרוש (רע"פ 3677/13 אלהרוש נ' מדינת ישראל (08.12.2014))** נפסק שמידת החומרה של עבירת השב"ח נגזרת מהמצב הביטחוני, והפנתה לפסיקה, שניתנה לאחר פרוץ מלחמת חרבות ברזל, אשר קבעה מתחם עונש הולם שתחילתו בחודשיים ואף בשלושה חודשי מאסר בפועל (לרבות עפ"ג (מחוזי ב"ש) **31211-10-23 מדינת ישראל נ' אלנגאר (22.10.2023)**). עוד הדגישה התובעת כי במקרה זה לא מדובר בעבירה השב"ח כשלעצמה, אלא בעבירה כאמור שנלוותה לה גם עבירת אלימות כלפי המתלוננת, שהיתה קצינה בשירות מילואים פעיל. התובעת עתרה אפוא לקביעת מתחם עונש הולם שבין 9 חודשי מאסר בפועל לבין 18 חודשי מאסר בפועל.

8. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם ציינה התובעת את היעדר העבר הפלילי של הנאשם, הודאתו ונטילת האחריות, ובנסיבות אלה עתרה להשתת ענישה בתחתית מתחם העונש ההולם, ובאופן קונקרטי להשית ענישה שתכלול 9 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס כספי, התחייבות ופיצויים למתלוננת.

9. ב"כ הנאשם, מצידה, התמקדה בטיעוניה בעבירת התקיפה, תוך שטענה בקצרה - ללא הפניה לאסמכתאות - כי מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת השב"ח, לאחר פרוץ המלחמה, קובעת רף תחתון של חודש מאסר בפועל. אשר לעבירת התקיפה חזרה הסניגורית וטענה כי מדובר

בעבירה של תקיפה סתם, ברף חומרה נמוך, כאשר במקרים דומים נקבע מתחם עונש הולם שתחילתו בענישה צופה פני עתיד. ב"כ הנאשם הפנתה, בהקשר לטיעונה זה, למספר אסמכתאות. בין השאר הפנתה לת"פ (שלום כ"ס) 38635-10-19 מדינת ישראל נ' דיין (20.06.2021), בו דובר על נאשמת שירקה על מתלונן במסגרת סכסוך נהגים, ונקבע מתחם עונש הולם שתחילתו בענישה מותנית (ר' גם האסמכתאות שם). עוד הפנתה הסניגורית לרע"פ 3894/18 קפלן נ' מדינת ישראל (13.06.2018) ולגזרי דין נוספים.

10. הסניגורית התייחסה בהרחבה לנסיבות ביצוע עבירת התקיפה, תוך העלאת טענות עובדה שלא נכללו בעובדות כתב האישום המתוקן, לרבות הטענה שהנאשם נעלב מאוד מהמתלוננת שכן זו הפגינה סלידה כלפיו משום ששמע מוזיקה בערבית. הסניגורית ערה לכך שמעשהו של הנאשם היה פסול ומכוער, אך הוסיפה וטענה כי הנאשם לא עשה את מעשהו ממניע לאומני או בגלל המדים, וכמי שאינו ישראלי כלל אינו מביין בדרגות ולא ידע שמדובר בקצינה.

11. עוד הדגישה הסניגורית כי גם הנאשם נפגע מאוד מהדלפת סרטון האירוע, שבמקביל לו או בעקבותיו תויג האירוע כאירוע לאומני ועקב כך הוחזק הנאשם במעצר כעציר ביטחוני ובתנאים קשים. בנסיבות אלה, כך לטענת הסניגורית, מתחם הענישה לעבירת התקיפה צריך להתחיל במאסר מותנה, ובאופן שיוטל על הנאשם עונש שלא יעלה על חודשיים מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

12. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, הביע צער על המעשה והבטיח שלא יחזור עליו. הנאשם גם ציין כי הוא מוכן להתנצל בפני המתלוננת, אך בד בבד העלה טרונות כלפיה וטען כי היא קיללה אותו ואף השפילה אותו באופן נפשי (בפרוטוקול, עמ' 41 שורה 7 ואילך).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם:

13. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיניו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. בהקשר זה יתחשב בית המשפט, בין השאר, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; לרבות אלה המפורטות בהוראות סעיף 40ט לחוק העונשין.

14. אשר לערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות, מקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה; והדברים ידועים. לעניין עבירת השב"ח, מתחם העונש ההולם שנקבע בזמנו בהלכת **אלהרוש** קבע רף תחתון של ענישה צופה פני עתיד, אך זאת תוך קביעה כי המתחם בעבירה זו נגזר מהמצב הביטחוני. ואכן, ברי כי ביצוע עבירת שב"ח בזמן מלחמה הוא חמור מהותית מביצוע העבירה בעיתות רגיעה, ומידת הפגיעה בעטיו של ביצוע כזה בערכים החברתיים המוגנים היא חמורה יותר (השוו ת"פ (שלום ת"א) 4363-04-23 מדינת ישראל נ' פרג (14.01.2025)).

15. אין תמה, אפוא, כי מדיניות הענישה הנהוגה בעבירת השב"ח הוחמרה לאחר פרוץ המלחמה, וכיום היא עומדת ככלל על מתחם עונש הולם שבין חודשיים מאסר בפועל לבין 7 חודשי מאסר בפועל (ר' למשל לאחרונה ת"פ (שלום ת"א) 3369-10-24 מדינת ישראל נ' עבידאת (26.11.2025) והאסמכתאות הרבות המאוזכרות שם). עם זאת, אך מובן הוא כי ההחמרה הענישתית בעבירת השב"ח, כפי שנקבעה לאחרונה בהוראות חוק איסור שהייה

וישיבה בישראל שלא כדין (תיקוני חקיקה), תשפ"ה-2025, אינה חלה במקרה זה; וזאת בהתאם לעקרון היסוד של אי ענישה רטרואקטיבית, לרבות בהיבט של החמרה בענישה.

16. במקרה דנא, לעבירת השב"ח מצטרפת עבירה נוספת, של תקיפה סתם. אכן, ובהקשר זה מקובל עליו טיעון ב"כ הנאשם, מדיניות הענישה הנהוגה בגין עבירה זו קובעת, ככלל, מתחמי עונש הולמים שתחילתם בענישה צופה פני עתיד וענישה נלווית. ואולם, מתחם העונש ההולם נגזר, כאמור, לא רק מחומרת העבירה כשלעצמה, אלא גם מחומרתה בנסיבות הקונקרטיים והספציפיות הקשורות בביצועה; כאשר בענייננו קיימות מספר נסיבות חומרה מצטברות:

ראשית, העבירה בוצעה בריקה בפניה של המתלוננת במרחב הציבורי באוטובוס, דהיינו: במקום ובאופן שהיה בהם משום ביוש והשפלה פומביים של המתלוננת. כל זאת, ללא כל התגרות קודמת מצידה של המתלוננת, כאשר בעצם העובדה שהמתלוננת עברה לשבת במקום אחר באוטובוס אין לראות משום התגרות-כביכול בנאשם. יוטעם, כי אין לקבל בהקשר זה את טענות העובדה הנוספות שהעלו הסניגורית והנאשם עצמו, אשר אינן מופיעות בכתב האישום המתוקן. ההגנה חזרה למעשה, בטיעוניה אלה, על תשובתה לאישום וכפירתה. ואולם, משחזר בו הנאשם מכפירתו והודה בעובדות כתב האישום המתוקן - באופן מושכל וכשהוא מיוצג על ידי סניגורית מוכשרת - אין כל מקום להתחשבות בטענות עובדה שכאלה.

שנית, המתלוננת לבשה מדי צבא בעת האירוע. אכן, יש לקבל את טיעון הסניגורית שלא מדובר בעבירה שבוצעה ממניע לאומני, שכן מניע כאמור לא נטען בעובדות כתב האישום המתוקן (ואף לא בכתב האישום המקורי). ואולם, תקיפה של לובש מדים - בין אם הוא חייל או שוטר, וגם ללא קשר לדרגתו - יש בה משום חומרה אובייקטיבית נוספת, שכן יש בה פגיעה מסוימת בסדרי השלטון והמשפט.

שלישית, העבירה בוצעה, על פני הדברים, באופן מודע ובכוונת מכוון. הנאשם התקרב אל המתלוננת מאחוריה, לקראת התקרבות האוטובוס לתחנה ועובר לעצירתו בה, רכן לכיוונה וירק בפניה, ומיד לאחר מכן נמלט כאשר דלתות האוטובוס נפתחו.

ורביעית, ביצוע העבירה גרם לנזקים משמעותיים למתלוננת, כאמור בהצהרתה (ע/1) אשר הוגשה לבית המשפט (ר' גם בהוראות סעיף 40ט(א)(4) לחוק העונשין).

17. במכלול הנסיבות אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, במקרה זה, בין 4 חודשי מאסר בפועל לבין 12 חודשי מאסר בפועל.

ד. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

18. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את העונש בתוך מתחם זה תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות אלה המנויות בהוראות סעיף 40יא לחוק העונשין.

19. במקרה דנא מדובר בנאשם צעיר, יליד שנת 2000, שאין לו כל רישומים קודמים. בנוסף, הנאשם הודה בעובדות כתב האישום ונטל אחריות על מעשיו, תוך הבעת צער; הגם שבד בבד בחר להעלות טענות נגד המתלוננת, ומכאן שנטילת האחריות מצידו היתה חלקית בלבד. עם זאת, במכלול הנסיבות יש למקם את הנאשם בתחתית מתחם העונש ההולם, וכאמור אף ב"כ

המאשימה טענה כך.

20. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- (א) 4 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו לפי רישומי שב"ס, החל מהיום.
- (ב) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירה מהעבירות בהן הורשע.
- (ג) קנס בסך של 3,000 ₪, או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-6 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.04.2026 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

- (ד) פיצויים למתלוננת בסך של 2,000 ₪.

הפיצויים ישולמו ב-4 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.04.2026 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הפיצויים לפירעון מידי.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי המתלוננת, לצורך העברת הפיצויים.

ככל שנותר בתיק בית המשפט - או בתיקים קשורים - פיקדון שהופקד מטעם הנאשם, בהסכמת ההגנה יקוזז הפיקדון לתשלום הפיצויים והקנס, כאשר הנאשם ידרש לשלם רק את יתרת הסכום שתיוותר. ככל שתיוותר יתרת פיקדון, יש להשיבה לנאשם או למי מטעמו, וזאת בהיעדר עיקול או מניעה אחרת על פי דין להשבתה.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ו טבת תשפ"ו, 15 ינואר 2026, במעמד הצדדים.